

Hayalden Gerçeğe İş Hayatı

Ezgi Gül GÜMÜŞ*

Her şeyin sınıksız bağlarla kenetlenmiş olduğu aile yaşamı ve liseden çıkıp başka bir şehirde üniversiteye okumaya geldiğimde ilk öğrendiğim şey, etrafta artık yapmam gerekenleri bana hatırlatacak birilerinin olmadığıydı. Ders çalışmak, sosyal aktivitelere katılmak, kariyerimi planlamak, arkadaş edinip çevremi genişletmek, gezmek, bilgisayar oyunları oynamak sadece kişisel önem sıralamama bağlı olarak gerçekleşiyordu. Hayatımın dört senesini verdiğim üniversite eğitimim üçüncü yıldan itibaren sıkıcı bir hal almaya başladı. Derslerin zorlaşmasına, her şeyin sıradanlaşarak bende bıkkınlık yaratacak hale gelmesine rağmen şimdi sorsalar hayatımda en fazla eğlendiğim ve en çok boş zamanımın olduğu dönemlerdi derim.

Dördüncü sınıfa gelmek, hayatın gerçekleriyle karşı karşıya kalmak demektir! Son sene herkesin mezuniyet sonrası için bir planı vardır. Sınıftaki bazı arkadaşlar topluluklara katılarak kendilerini sosyal alanda geliştirirler. Bu arkadaşların başka üniversitelerden arkadaşları olur. Konferanslar düzenleyerek iş dünyasının büyük insanlarıyla tanışır. Sertifikalar edinirler. Büyük bir çoğunluk sınavlara hazırlanmaya başlar. Bu büyük çoğunluk ise yüksek lisans yapmak isteyenler ve memur olmak isteyenler olarak ikiye ayrılır. Üniversitedeki son senelerini hem okul derslerini verebilmek için hem de girmeyi hedefledikleri sınavlar için ders çalışarak geçirirler.

Bir de düşünmemeyi tercih edenler vardır. Son seneme geldiğimde hiçbir planım yoktu; sınavlara girmedim. Dört sene boyunca edindiğim birkaç sertifikam vardı sadece. Kötü bir durumdur ne yapacağını bilmemek. Şans eseri mezun olmama bir ay kala, bir staja başvuruda bulundum. Mezun olduktan bir hafta sonra staja kabul edildiğimi öğrendim. 2 Temmuz 2012 tarihinde büyük bir karmaşayla staja başladım. Öncelikle, bir yeni mezun olarak, ilk iş deneyimim olacaktı. Ancak staj, gerçek bir iş değildir. Az sorumluluk, az deneyim, az maaş gibi sebeplerle beklentilerinizin çok altındadır her zaman. Belki de o an için elimde daha iyisi olmadığından ve çalıştığım firmada kendimi gösterebileceğime inandığımdan işime dört elle sarıldım. Verilenden daha fazla sorumluluk alarak kendimi gösterme şansı elde ettim. Şu an ise aynı firmada yarı zamanlı olarak çalışıyorum.

* Turkcell Superonline Kurumsal Satış Bölümü, İstanbul

Okuldayken sırf üşendiğimizden derslere geç gideriz, belki hiç gitmeyiz. İş hayatında buna yer yoktur. Her an işinizi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Okulda olduğu gibi farklılıklarınız değildir sizi özel kılan. Yeriniz her zaman doldurulabilirdir. Okulda normalin üstünde performans gösterdiğinizde mutlaka ödüllendirilirsiniz. Bu bir hocamızın takdir etmesi ya da final notuna eklenen fazladan puan olabilir. Fakat çalışırken normalin üstünde performans göstermek normal sayılır.

Sözlerimin başında okula geldiğimizde bize yapmamız gerekenleri hatırlatacak birilerinin olmadığından ve hayatımızı kendi önem sıralamamıza göre düzenlememiz gerektiğinden bahsetmiştim. Okulda başarısız sayılamazdım ama mezun olduktan sadece yarım yıl sonra – şu kısacık zamanda – ne kadar çok keşke dediğimi fark ediyorum. Dört seneye sığdırılabilecek ve ileriki dönemler için güzel sonuçlar alınabilecek işler yapmalıydım; yabancı dil eğitime önem vermek, bilgisayar programlarını etkin kullanabilmek(ki küçümsenmemelidir, stajımın ilk haftasında Excel kullanımıyla ilgili sınav olduk ve gördüm ki sandığım kadar iyi bilmiyordum), yurt dışına çıkmak gibi. Hepsinden önemlisi de kendimizi düzenli ve sorumluluk almaya elverişli bir hayata hazırlamak.

Çalışırken de sunum hazırlıyorsunuz. Yeri geliyor müşteriye, yeri geliyor müdürlerinize sunum yapıyorsunuz. Okulda angarya olarak görüp köşe bucak sunumdan kaçmanın hiçbir faydası yokmuş. Bir pazartesi sabahı müdürüm elime İngilizce bir kitap verip ‘bunu oku, yarın bununla ilgili sunum hazırlayacaksın’ dediğinde İngilizce öğrenmenin, topluluk karşısında sunum yapmanın, bilgisayar programlarını iyi bilmenin ve okuduğumuz kitapları analiz edebilmenin ne kadar önemli olduğunu anladım.

‘Henüz erken, daha çok vaktim var, nasılsa yaparım’ yanılgısına kapılmayın. Bir şeyleri sürekli ertelemenin hiçbir faydası yok. En kısa zamanda kendinize bir plan çizerek işe koyulun. Ben bu planı oldukça geç, mezun olup özel sektörün zorluklarıyla karşı karşıya kalınca çizdim. Tek sorumluluğumuz okul olduğunda her şeye, özellikle de kendimize karşı sorumsuz davranıyoruz. Çalışmaya başlayınca her şey daha zor. Kurumsal bir şirkette yarı zamanlı çalışmama rağmen (haftada dört gün olması gerekirken) haftanın beş günü tam zamanlı çalışıyorum. Bunu da bana verilen sorumluluğu yerine getirebilmek için gönüllü olarak yapıyorum. Bir süre sonra iş bilgisayarınız her şeyiniz oluyor. Adeta çocuğunuzmuş gibi acil bir şey olacak kaygısıyla nereye gitseniz yanınızda taşıyorsunuz. Kendinize ait bir vaktiniz kalmıyor. Öğrenciyken, kendinize ait vaktiniz varken yapabileceklerinizi düşünün. Yaz aylarında mutlaka staj yapın. Örneğin; staj döneminde benimle birlikte 20 kişi aynı

firmada staja başladı. Benimle birlikte sadece iki kişi İstanbul-Ankara-İzmir dışındaki taşra üniversitelerinden geliyordu. Bunun yarattığı duygu da oldukça kötüdür. Çünkü şirket çalışanları içinde de bu oran aynı şekildedir.

Mezun olan birçok arkadaşım henüz iş bulamadı. Şansım yaver gitmesine rağmen çalışma temposu azalmadı aksine arttı. Kariyer planım doğrultusunda çalışmalar yapmaya devam ediyorum. Beş yıllık planınızı çizip adım atmak için en doğru zamandasınız.